

[Finansministeren.]

personlig og alene førte alle indledende forhandlinger, fastslår, at Sveriges tilbud til Norge og Danmark havde til forudsætning, at vore værn hurtigst muligt blev ført i niveau med det svenske forsvaret.

Dette var altså forudsætningen fra svensk side. Det er fortjenstfuldt og vigtigt, at den tidligere højtærede statsminister har gjort dette så ganske klart for alle og enhver. Hvordan forholder det sig nu med det svenske forsvar? Ja, efter det svenske memorandum til OEEC, der er afgivet for nylig sammen med det danske, er de svenske forsvarsudgifter i år, 1952—53, ca. 1 800 mill. svenske kroner. Det er ca. 5 pct. af det svenske bruttonationalprodukt. Hvordan forholder det sig med Danmark? Ja, efter det skøn, vi i øjeblikket kan opstille, er vore forsvarsudgifter til drift og anlæg tilsammen i samme finansår ca. 800 mill. danske kroner eller rundt regnet 3 pct. af vort nationalprodukt.

Man vil altså se, at de svenske forsvarsudgifter — også sammenlignet med nationalindkomsten — er væsentlig højere end de danske. Men dertil kommer naturligvis, at Sverige har haft store forsvarsudgifter i mange år og har opbygget sit forsvar gennem en lang årrække. Hvis vi, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft siger, hurtigst muligt skulle have bragt vort forsvar på et tilsvarende niveau, ville kravene til os naturligvis have været helt anderledes.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde lidt senere nogle bemærkninger om råstofprisstigningen, der indebar et reelt tilskud til den danske forsvarsbyrde. Det er rigtigt; det har jeg fremhævet mange gange, både her i salen og i udenlandske forhandlinger. Det er, som mange af de ærede medlemmer vil vide, navnlig med dette som baggrund, at Danmark har afslået at følge den henstilling, vi i fjor fik, om at forøge vort militærbudget for 3 års perioden 1951—54 som foreslået til 3 100 mill. kr. Vi sagde, at vi ville ikke forhøje det til mere end 2 650 mill. kr. — og dette er naturligvis blevet respekteret.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde derefter nogle bemærkninger om proklamationen fra OEECs ministerråd i fjor, hvori man udtalte, at man ville stræbe efter at forøge produktionen i OEECs medlemsområde med 25 pct. i løbet af de næste

5 år. Jeg har tidligere haft lejlighed til overfor det ærede medlem her i tinget at omtale denne erklæring og finder anledning til påny at understrege, at det var en erklæring, der gjaldt for OEECs område som helhed. Det har altid været klart for enhver, at mulighederne for en hurtig produktionsforøgelse måtte være størst i lande som Tyskland og andre, der lå på en meget lav kapacitetsudnyttelse ved udgangspunktet for den pågældende periode, men iøvrigt kan jeg give de friskest mulige oplysninger om dette punkt i øjeblikket, da jeg i aften kom hjem fra et nyt ministermøde i OEEC. Man måtte her konstatere — det gjaldt for medlemsområdet som helhed —, at produktionsudviklingen desværre ikke var efter ønske. Det hænger naturligvis navnlig sammen med, at dollarvanskelighederne har tvunget Europa til at gå mere stille, til at ekspandere mindre, end det egentlig var ønskeligt, og derfor må det erkendes, at produktionsudviklingen i medlemsområdet som helhed ikke har været helt efter ønske. Der var overvejende enighed i det pågældende OEEC-møde, som jeg lige kommer fra, om, at vi i de europæiske lande, samtidig med at vi fremhæver De Forenede Staters medansvar for dollarproblemet, bør gøre, hvad vi kan i retning af at fremme produktiviteten i vore lande, både direkte ved produktivitetfremmende foranstaltninger og ved så hurtigt som muligt at gå videre med liberaliseringen af vor udenrigshandel. Ærede medlemmer vil vide, at dette også er den nuværende danske regerings politik. Vi må på den anden side have lov til at fremhæve — som jeg gjorde det i Paris i forgårs —, at det også må være en forudsætning, at man såvidt muligt liberaliserer det område, som vi er interesseret i, nemlig fødevarer.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde endelig nogle bemærkninger om udenrigsministeren, som statsministeren jo allerede har besvaret på en måde, der fuldkommen svarer til det indtryk, jeg har fået — og jeg har en vis personlig baggrund for at kunne tale om disse ting, idet det er faldet i min lod at stå i et meget nært samarbejde med udenrigsministeren om vigtige afgørelser, både herhjemme og i udlandet, i de to år, regeringen har siddet. Jeg kan fuldtud slutte mig til, hvad statsministeren har sagt om udenrigsministerens holdning i disse spørgsmål.